

РЕШЕНИЕ

№ 894

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Лилия Йорданова
Мария Владимирова**

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9757** по описа за **2022** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Р. О. С., ЕГН [ЕГН], в качеството му на управител на “АУТОМОТИВ ТЕКНОЛЪДЖИ СОЛУШЪН” ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез пълномощника си адвокат А. В. против Решение № 3552 от 26.09.2022 г. по АНД № 7668 по описа за 2022г. на Софийски районен съд 23-ти състав. С последното е потвърден Електронен фиш серия К № 2351468, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на основание чл. 189, ал.4, вр. чл. 182 /1/ т.3 ЗДвП на Р. О. С. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на атакуваното съдебно решение поради нарушения на материалния закон, свързани с прилагането на института на давността. Иска се от съда постановяване на решение, с което да бъде отменено изцяло обжалваното съдебно решение и потвърдения с него електронен фиш.

В съдебното заседание касаторът не се явява. Упълномощеният от него представител

поддържа касационната жалба. Претендира сторените по делото разноски.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи сектор „ПП”, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Отправя възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, шестнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление, не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Съгласно разпоредбата на чл.11 от ЗАНН, който препраща към НК, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, препраща и към института на давността. Изтичането на давността е именно от кръга обстоятелства, изключващи отговорността, т.е. по отношение на тях, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, следва да се прилагат правилата на НК.

Във връзка с давността, ЗАНН дава конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влезнал в сила административно наказателен акт (чл. 82 от ЗАНН) и в разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН що се отнасят до административно наказателното производство в частта, която се развива пред административно наказващия орган, с оглед осигуряването на бързина и невисящност на производство, което в много голяма степен засяга правната сфера на лицата. В разпоредбата на чл.34 ал.1 и 3 от ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането на които не може вече да се образува административно – наказателно производство пред административно наказващия орган. Що се отнася до съдебната фаза на административно наказателното производство, спрямо нея, изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на препращащата норма на чл.11 от ЗАНН, в този случай се прилагат разпоредбите за

давността и абсолютната давност по НК.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл.79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл.80 ал. 1 т.5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея.

В конкретния случай административнонаказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл.81 ал.3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В посочената разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл.80 ал.1, а в настоящия случай т.5 от този член от НК). В конкретния случай давността е три години, а абсолютната давност (съобразно разпоредбата на чл.81 ал.3 от НК) е четири години и половина от момента на извършване или довършване на нарушението по аналогия от чл.80 ал.3 от НК.

Настоящият състав намира, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административнонаказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки простъпки, а именно престъпленията и няма логика за по леки простъпки – административните нарушения – да бъде изключена. В случай, че се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека постъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление.

На следващо място, тъй като нормата на чл.80 ал.1 т.5 вр. чл.81 ал.3 са материално правни норми, които действат занапред, съдът намира, че давността е приложима в конкретния случай. В конкретния случай нарушението е извършено на 11.08.2018г.,като електронния фиш е връчен на касатора на 29.05.2022г. - т.е три години и девет месеца след извършване на нарушението. Действително нито към съдебното производство пред СРС е изтекла давността по чл.81 ал.3, нито това е настъпило пред АССГ-това би се случило на 11.02.2023г. Спрямо касатора обаче е настъпил срока ,посочен в чл.80 ал.1 т.5 от НК,тъй като от административната преписка не се установяват каквито и да било действия, извършвани от административно наказващите органи, които да прекъснат давността по чл.81 ал.2 от НК. Напротив от приложената справка по делото по безспорен начин се установява,че автомобилът,с който е извършено нарушението е собственост на дружеството, представлявано от жалбоподателя. За периода от извършване на деянието и съставяне на ЕФ, до неговото връчване, липсват действия на АНО ,които да прекъснат давността-например чрез връчване на електронния фиш,търсене на лицето в тази насока,предприемане на действия по издирването му или по привеждане в изпълнение на електронния фиш. Ето защо, към 11.08.2021г. давността по чл.80 ал.1 т.5 от НК за

административнонаказателно преследване на лицето е била изтекла. Това обстоятелство не е съобразено от първоинстанционния съд. Действително практиката и на наказателни съд и на административните съдилища по принцип е съсредоточена досежно приложението на абсолютната давност, но изтичането и на относителната давност за наказателно преследване има като своя правна последица погасяване на възможността на държавата да реализира отговорността на субекта на нарушението, ако в рамките на срока по чл.80 ал.1 т.5 от НК не е предприела годни действия по чл.81 ал.2 от НК, които да прекъснат давността и от които да започне да тече нова давност.

За това дали е изтекла относителната давност за преследване на престъпление или извършено административно нарушение съдът е длъжен да следи служебно. Във връзка с това настоящият състав констатира, че към момента на постановяване на първоинстанционното решение относителната давност е била изтекла на 11.08.2021г. поради което и поради бездействието на АНО се е погасила възможността държавата да ангажира отговорността на жалбоподателя за извършеното от него нарушение на правилата за движение по пътищата. / в този см. Р.3113/09.05.2019г. по КАНД 1828/2019г. на АССГ, Р.128/04.04.2019г. по КАНД 300/2018г. на АдмС К., Р. по АНД 9732/2019г., Р. по АНД 11198/2017г., Р. по АНД 7226/2019г., трите на СРС/.

Предвид изложеното, съдът намира, че касационната жалба е основателна, при така наведените касационни основания. Ето защо, обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено като незаконосъобразно, и вместо това да се постанови ново, с което да се отмени електронния фиш.

С оглед изхода на правния спор, в тежест на ответника по касация следва да бъдат възложени сторените от жалбоподателя разноски.

Видно от представения по делото договор за правна помощ, касационният жалбоподател е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева. Същото е близко да минимума, установен в Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, поради което съдът намира възражението за прекомерността за неоснователно.

Ето защо на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – София град, XVI-ти касационен състав, след съвещание,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение Решение № 3552 от 26.09.2022 г. по АНД № 7668 по описа за 2022г. на Софийски районен съд 23-ти състав и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Електронен фиш серия серия К № 2351468, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на основание чл. 189, ал.4, вр. чл. 182 /1/ т.3 ЗДвП на Р. О. С. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи ДА ЗАПЛАТИ на Р. О. С. ЕГН [ЕГН], в качеството му на управител на “АУТОМОТИВ ТЕКНОЛЪДЖИ СОЛУШЪН” ЕООД, ЕИК[ЕИК] сторените по делото разноски в размер на 400/четиристотин/лева

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.